

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 218)

Apr (2) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	22
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 38)

26. யா தத்வகணநா ஸங்க்யா தாம் புரா சீலயேத் புத:
தத: ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்ய ஸ்வரூப ப்ரபவாதிகாம்
27. குர்யாச்சர்ச்சாத்மிகாம் ஸங்க்யாம் சாஸ்த்ர தத்வோபதேசஜாம்
சர்சாயாமிஹ ஸங்க்யாயாம் ஸித்தாயாமமலாத்மநி
28. உதேதி யா ஸமீசீநா ஸங்க்யா ஸத்தத்வ கோசரா
ஏஷா ஸா பரமா ஸங்க்யா மத் ப்ரஸாத ஸமுத்பவா

பொருள் - அறிவுள்ளவர்கள் முதலில் ஞானத்தைக் குறித்த விஜ்ஞானத்தை (ஞானமே இங்கு ஸாங்க்யம் எனப்படுகிறது) அறியவேண்டும். தொடர்ந்து அவர்கள், சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதான பலவகையான ஞானங்களில் காணப்படும் ஒற்றுமை மற்றும் வேற்றுமைகள், அவற்றின் தன்மைகள், அவை உண்டாகும் விதங்கள் போன்ற பலவற்றையும் குறித்து அறிகின்ற ஞானத்தை அடையவேண்டும். இப்படியாகத் தூய்மை பெற்றவர்களுக்கு தத்வஞானம் பெறுகின்ற நிலை வந்தவுடன், எனது கருணை காரணமாக அத்தகைய தத்வஞானம் உண்டாகிறது.

29. ஸாங்க்ய தர்சிநமேதத்தே பரி ஸங்க்யாநமீரிதம்
ஏவம் ஹி பரிஸங்க்யாய ஸாங்க்யா மத்பாவமாகதா:

பொருள் - இப்படியாக உனக்கு நான் ஸாங்க்யம் குறித்து விளக்கினேன். இப்படியாக இவர்கள் ஸாங்க்ய தத்வத்தை நன்றாக அறிந்த பின்னர் இவர்கள் தங்களுடைய இத்தகைய ஞானத்தில் என்னை ஒத்த நிலையை அடைகிறார்கள்.

30. உபாயோ யஸ்த்ருதீயஸ்தே வக்ஷ்யதே யோக ஸம்ஜ்ஞக:

யோகஸ்து த்விவிதோ ஜ்ஞேய: ஸமாதி: ஸம்யமஸ்ததா

பொருள் - அடுத்து மூன்றாவதான யோகம் குறித்து இப்போது உனக்குக் கூறுகிறேன். யோகத்தில் ஸமாதி மற்றும் ஸம்யமம் என்று இரண்டு விதங்கள் உள்ளன.

31. யமாத்யங்க ஸமுத்பூதா ஸமாதி: ஸம்ஸ்திதி: பரே

ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸாக்யே ஹ்யுத்தாந பரிவர்ஜிதா

பொருள் - யோகத்தின் அங்கமாக உள்ள யமம் போன்றவற்றைக் கைக்கொள்ளும்போது, ஸமாதி முதலான நிலைகள் உண்டாகின்றன. அப்போது பரப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீநிவாஸனுடன் மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாத ஐக்கியம் உண்டாகிறது (ப்ரஹ்மத்தை ஒத்த ஆனந்தம், ஞானம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய நிலையே ஐக்கியம் என்று கருத்து).

32. ஸாஷாத்தகாரமயீ ஸா ஹி ஸ்திதி: ஸத் ப்ரஹ்மவேதிநாம்

த்யாத்ருத்யே யாவிபாகஸ்தா மத் ப்ரஸாத ஸமுத்பவா

பொருள் - ப்ரஹ்மத்தை நன்றாக அறிந்தவனுக்கே இந்த நிலை ஸித்திக்கிறது. இது த்யானிப்பவனுக்கு, அவன் த்யானிக்கும் வஸ்துவுடனான ஸம்பந்தம் காரணமாக உண்டாகக்கூடிய ஸித்தியாகும். இது அவனுக்கு என்னால் கிட்டுகிறது.

33. ஸம்யமோ நாம ஸத்கர்ம பரமாத்மைக கோசரம்

தத் புநர் த்வி விதம் ப்ரோக்தம் சாரீரம் மாநஸம் ததா

பொருள் - பரமாத்மா விஷயத்தில் செய்யப்படும் நல்ல கர்மங்களே ஸம்யமம் எனப்படுகிறது. இந்த ஸம்யமம் என்பது சரீரம் மற்றும் மனம் ஆகிய இரண்டுடனும் சேர்ந்து இரண்டு வகைப்படும்.

34. விஸ்தரேணாபிதாஸ்யேதே ஸமாதி: ஸம்யமஸ்ததா

ப்ரதமோ ச உபாயஸ்தே கர்மாத்மா கதித: புரா

பொருள் – ஸம்யமம் மற்றும் ஸமாதி ஆகிய இரண்டைக் குறித்து இப்போது நான் விரிவாகக் கூறுகிறேன். முதலில் உள்ள ஸம்யமம் என்பது என்னால் உனக்குக் கூறப்பட்ட கர்ம உபாயங்கள் ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 218)

ஆக இப்படியாக ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா, பரமாத்மா அகியவற்றைத் தனித்தனியே பிரித்துக் காண்பித்து, பல விசேஷணங்கள் மூலம் பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே உரிய தர்மங்களை உரைப்பதன் காரணமாக அக்ஷரம் என்பது பரமாத்மாவே ஆகும் என்று தெளிவாகக் கூறப்படுவதால், இங்கு ப்ரதானம் மற்றும் ஜீவாத்மா குறித்து கூறப்படவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் இந்தப் பகுதியில் பரமாத்மாவுக்கும் மற்ற இரண்டிற்கும் (ஜீவாத்மா மற்றும் ப்ரதானம்) இடையே உள்ள வேறுபாடு வேறு ஒரு வரி மூலமும் கூறப்படுகிறது; அந்த வரியானது முண்டக உபநிஷத் (2-1-2) - திவ்யோ ஹி அமூர்த்த: புருஷ: ஸபாஹ்யாப்யந்தரோ ஹி அஜ: அப்ராணோ ஹி அமாந: சுப்நோ ஹி அக்ஷராத்தபரத: பர: - பரமாத்மா திவ்யமாகவும், சரீரம் இல்லாதபடியும், உள்ளிலும் வெளியிலும் உள்ளான்; அவன் பிறப்பற்றவன், அவன் மூச்சுக்காற்று விடுவதில்லை; அவனுக்கு மனம் இல்லை; அவன் தூய்மையானவன்; அவன் அக்ஷரத்திற்கு (இங்கு ப்ரதானம் என்று பொருள் கொள்க) மேலான ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் மேலானவன் - என்று உள்ளதாகும். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - பிரிக்கப்படாத மூலப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலான அக்ஷரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் புருஷன் (ஜீவாத்மா); அத்தகைய புருஷனைக் காட்டிலும் மேலானவனும், நம்மால் காண இயலாது போன்ற பல தன்மைகளைக் கொண்டவனும், அக்ஷரம் என்ற பதம் கொண்டு கூறப்படுபவனும், உயர்ந்த பரமாத்மாவே ஆவான் என்பதாகும். அக்ஷரம் என்ற பதம் “அச்” என்னும் தாதுவிலிருந்து வருவதாகும். இது பரவியிருத்தல் என்ற பொருள் தரும் தாதுவாகும். அல்லது அக்ஷரம் என்ற பதம் “வெளிவருதல் அல்லது உண்டாகுதல்” என்ற பொருள் அளிக்கின்ற “க்ஷர” என்ற தாதுவிலிருந்து வந்தது என்றும் கொள்ளலாம். அதாவது அக்ஷரம் வேறு ஒரு பொருளால் உண்டாக்கப்பட்டு வருவதில்லை என்று கருத்து (வேறு ஒன்றின் கார்யம் அல்ல).

ஆகவே நாம ரூபம் என்னும் வேறுபாடுகள் இன்றி உள்ள ப்ரதானம் என்பது, “அக்ஷரம்” என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்டாலும், அதாவது ஸுக்ஷ்ம நிலையில் அனைத்திலும் பரவி உள்ளது என்பதாலும், மஹத் போன்ற தத்துவங்கள் போன்று உண்டாவதில்லை என்பதாலும், இவ்விதம் அக்ஷரம் என்ற பதம் கொண்டு கூறப்பட்டாலும், அது எதிலிருந்தும் வெளிவருவதில்லை என்பதால், தனிப்பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படவேண்டிய தகுதி அதற்கு இல்லை.

1-2-24 ரூபோபந்யாஸாத் ச

பொருள் – உலகம் முழுவதும் அக்ஷரத்தின் சரீரம் என்று கூறப்படுவதால், அக்ஷரம் பரமாத்மாவே ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - முண்டக உபநிஷத்தில் (2-1-4) - அக்நிர் மூர்த்த சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூர்யெள திச: ச்ரோத்ரே வாக்விவ்ருதாச்ச வேதா: வாயு: ப்ராணோ ஹ்ருதயம் விச்வமஸ்ய பத்ப்யாம் ப்ருதிவீ ஹி ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா: - இவனுக்கு அக்னி எனப்படும் த்யுலோகம் தலையாகவும், சந்த்ரசூர்யர்கள் கண்களாகவும், திக்குகள் காதுகளாகவும், வேதங்கள் வாக்குகளாகவும், வாயு ப்ராணனாகவும், அனைத்து லோகங்களும் இதயமாகவும், பூமி கால்களாகவும் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட இவன் அனைத்து பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாக உள்ளான் - என்று கூறப்படுகிறது. அனைத்து உலகங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள இப்படிப்பட்ட வடிவம் என்பது, அனைத்திற்கும் அந்தராத்மாவாக உள்ள பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே கூடும். ஆகவே அத்ருச்யத்வம் (காணப்படாமை) போன்ற தன்மைகள் கொண்டதாகக் கூறப்படும் பூதயோநி அக்ஷரம் என்பது பரமாத்மாவையே கூறுகிறது.

அத்ருச்யத்வாதிகுணாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 218)

மூலம் - இப்படி இவளுக்கு ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் கடகத்வம் பஹு ப்ரமாண ஸித்தமாகையால், இங்கும் இவ்விவகைஷ கொள்ள உசிதம். இப்படிப் புருஷகாரபூதையுமாய் ஸித்தோபாய விசேஷணமுமாய்க் கொண்டு ஆச்ரயிக்கப்படும். “ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம்”, “ஸ்வத: ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி” என்கிற ச்லோகங்களின்படியே ஆதித்யாதிகளுக்குப் ப்ரபாதிகள் போலே அதிசய காரிணியாய்க் கொண்டு ஸித்தோபாயத்தை ஆச்ரயித்திருக்கும். எல்லோர்க்கும் ஸேவ்யையாய் ஸர்வேச்வரனை ஸேவித்திருக்கும் என்று பொருளானபோது எல்லார்க்கும் ஸ்வாமினியாய், “காந்தஸ் தே புருஷோத்தம:”, “சேஷித்வே பரம: புமாந்” என்கிறபடியே அவனுக்குச் சேஷமான நிலை சொல்லிற்றாம். “ஐகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்ச்ரயம்” இத்யாதிகளிற்படியே எல்லா வஸ்துக்களாலும் ஆச்ரயிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையும் தான் ஆச்ரயித்திருக்குமென்று பொருளானபோது நாராயணாதி சப்தங்கள் ச்ரியபதிக்குச் சொல்லுங் கட்டளையை விஷ்ணுபத்நிக்கும் சொல்லிற்றாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் “பகவந்நாராயண” என்கிற நேரிலே “பகவதீம் ஸ்ரீயம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - இப்படியாக இவளுக்கு நம்மை ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் கொண்டு சேர்ப்பிக்கும் தன்மை உண்டு என்பது பல ப்ரமாண வாக்கியங்கள் மூலம் தெளிவாகிறது என்பதால், இக்கருத்தையே இங்கும் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இவள் பகவானிடம் நமக்காகச் சிபாரிசு செய்பவள் என்றும், ஸித்தோபாயத்தின் (ஸர்வேச்வரன்) ஒரு குணம் என்றும் கொள்ளப்பட்டு அனைவராலும் அண்டப்படுகிறாள். ஆக, ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (28) - ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் பகவத: இதம் சந்த்ரவதநே - சந்திரனைப் போன்ற குளிர்ந்த முகம் உடையவளே!

தாயே! மஹாலக்ஷ்மீ! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் உனது கணவனான ஸ்ரீரங்கநாதனின் ஸ்வரூபம், திருக்கல்யாண குணங்கள் போன்றவை உனது தொடர்பு அவனுக்கு உள்ளதால் அல்லவோ உண்டாகிறது? - என்றும், ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (31) - ஸ்வத: ஸ்ரீ: த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வம் அஸி - மஹாலக்ஷ்மீ! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! நீ ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு உரிமை உள்ளவளாக எப்போதும் இருக்கிறாய் - என்றும் உள்ள ச்லோகங்களுக்கு ஏற்ப, சூரியனுக்கு எவ்விதம் அதன் க்ரணங்கள் உள்ளனவோ அது போன்று, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனுக்கு மேன்மையைச் செய்பவளாக அவனை அண்டியுள்ளாள். அனைவராலும் வணங்கப்படும் அவள், ஸர்வேச்வரனை வணங்கியபடி உள்ளாள் என்று பொருளாகும்போது, அனைவருக்கும் எஜமானியாக உள்ள நிலையும், சதுர்லோகி (1) - காந்தஸ் தே புருஷோத்தம: - உனது ப்ரியமான கணவன் புருஷோத்தமன் என்று விளங்குபவன் - என்றும், ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (22) - சேஷித்வே பரம: புமாந் - உனக்குப் பலவிதங்களிலும் உதவிட உன்னுடைய எஜமானனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இவள் ஸர்வேச்வரனுக்கு உட்பட்டவளாக உள்ள நிலையும் புலப்படுகிறது. ஸ்தோத்ரரத்னம் (37) - ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்ச்யம் - இந்த உலகம் முழுவது எந்த ஒரு பிராட்டியின் கடைக்கண் நோக்கை ஆதாரமாகக் கொண்டு அண்டி நிற்கிறதோ - என்பது போன்ற வரிகளுக்கு ஏற்ப, அனைத்து வஸ்துக்களாலும் அண்டப்பட்டுள்ளவள் என்று பொருளாகும்போது, நாராயண பதம் மூலம் “அவனை அனைத்தும் அண்டியுள்ளன, அவன் அனைத்தின் உள்ளும் உள்ளான்” என்று கூறுவது போன்றே, விஷ்ணுபத்னியாகிய இவளுக்கும் கொள்ளலாம். சரணாகதி கத்யத்தில் எம்பெருமானார், “பகவந் நாராயண” என்று தொடங்கும் பகுதியில், “பகவதீம் ஸ்ரீயம்” என்று அருளிச் செய்தார்.

ச்ருணோதி, ச்ராவயதி என்பவற்றின் பொருள்

மூலம் - ச்ருணோதி, ச்ராவயதி என்கிற வ்யுத்தபத்திகளில் ஸாபராதரான அடியோங்களை ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்தருள வேணுமென்று இப்புடைகளிலே ஆச்ரிதருடைய ஆர்த்தி த்வநியைக் கேட்டு ஸர்வேச்வரனுக்கு விண்ணப்பம் செய்து இவர்களுடைய ஆர்த்தியைச்

சமிப்பிக்குமென்றதாம். புருஷகார க்ருத்யத்தைச் சொல்லுகிற இதுக்கும் புருஷகார பாவத்திலே நோக்கு.

விளக்கம் – “ஸ்ரீ” என்பதற்கு ச்ருணோதி (கேட்பவள்), ச்ராவயதி (கேட்கும்படிச் செய்பவள்) என்று பொருள் கொள்ளும்போது, “ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பல அபராதங்களைச் செய்த எங்களை அவனுடைய திருவடிகளில் நாங்கள் சேரும்படிச் செய்யவேண்டும்” என்று இவ்விதமாக அவனை அண்டுபவர்கள் புலம்பும் ஒலியைக் கேட்கிறாள்; உடனே அவள் ஸர்வேச்வரனிடம் விண்ணப்பித்து, இவர்களுடைய புலம்பலை தணிக்கிறாள் என்று கருத்து. இவளுடைய புருஷகாரச் செயலைக் கூறும் பதங்களானவை, இவளுடைய புருஷகாரத் தன்மையையே கூறுகின்றன.

மூலம் –

மத்பத த்வந்த்வமேகம் ப்ரபத்யந்தே பராயணம்
உத்தரிஷ்யாம்யஹம் தேவி ஸம்ஸாராத் ஸ்வயமேவ தாந்

ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:

இத்யாதிகளை அவன் பக்கலிலே கேட்டு,

ச்ருணு சாவஹித: காந்த யத்தே வக்ஷ்யாம்யஹம் ஹிதம்
ப்ராணைரபி த்வயா நித்யம் ஸம்ரக்ஷய: சரணாகத:

என்று கபோதத்தைக் கபோதி கேட்பித்தாற்போலே, அவஸரத்திலே கேட்பிக்கு மென்னவுமாம். ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே லோக ஹிதத்தைக் கேட்டு, “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்” இத்யாதிகளிற்படியே விபரீதரையுங்கூடக் கேட்பிக்கு மென்னவுமாம்.

விளக்கம் - வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். வராஹ புராணம் - மத்பத த்வந்த்வமேகம் ப்ரபத்யந்தே பராயணம் உத்தரிஷ்யாம்யஹம் தேவி ஸம்ஸாராத் ஸ்வயமேவ தாந் - தேவீ! எனது திருவடிகள் இரண்டையும் சிறந்த உபாயமாகப் பற்றுபவர்களை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நானே கரை ஏற்றுவேன் - என்றும், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-39) - ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம: - இரக்கம் கொள்வதே உயர்ந்த தர்மம் - என்றும் அவன் கூறுவதைக் கேட்கும் பிராட்டி, இதிலாஸ ஸமுச்சயம் (8-40) - ச்ருணு சாவஹித: காந்த யத்தே வக்ஷ்யாம்யஹம் ஹிதம் ப்ராணைரபி த்வயா நித்யம் ஸம்ரக்ஷய: சரணாகத: - (பெண் புறா ஆண் புறாவிடம்) உமக்கு நன்மையை அளிக்கவல்ல ஒன்றைக் கூறுகிறேன்; சரணம் புகுந்தவனை உம்முடைய உயிரைக் கொடுத்தாவது நீவிர் காக்கவேண்டும் - என்று பெண் புறா ஆண் புறாவிடம் கூறுவது போன்று, தகுந்த நேரம் பார்த்து உரைத்து, அவனைக் கேட்கும்படிச் செய்கிறாள். அல்லது மற்றொரு விதமாகவும் பொருள் கூறலாம் - ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து உலகிற்கு நன்மையானவற்றைக் கேட்கிறாள் என்றும் கூறலாம். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-19) - மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் - சீதை இராவணனிடம், "உனது இறப்பை நீ காப்பாற்ற எண்ணினால், இராமனுடன் தோழமை கொள்வாயாக", என்றாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, சேதநர்களை நன்மையான விஷயங்களைக் கேட்கும்படியும் செய்கிறாள்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 38)

98. இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிற அநுதய ஸம்சய விபர்யய விஸ்மருதிகளற்று மலர்மிசை யெழுகிற ஞானத்தைக் காதலன்பு வேட்கை அவாவென்னும் ஸங்க காமாநுராக ஸ்நேஹாத்யவஸ்தா நாமங்களோடே பரமபக்தி தசையாக்குகை.

அவதாரிகை - அது தன்னை விசதமாகவருளிச் செய்கிறார் மேல் (இருள் துயக்கென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட “மயர்வற மதிநலம் அருளுகை” என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - மயர்வற மதிநல மருளுகையாகிறதுதான் “இருள் தருமா ஞாலம்”, “இருள் தீர்ந்திவ்வையம் மகிழ” என்று இருள் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாநாநுதயமும், “துயக்கன் மயக்கன்” இத்யாதி ஸ்தலங்களில் “துயக்கு” என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் “ஸ்தாணூர்வா புருஷோவா” என்கிறபடியே க்ராஹ்ய வஸ்துவை இன்னதென்று நிச்சயிக்கமாட்டாத ஸம்சயமும், “மயக்கு” என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ரஜ்ஜு சுக்த்யாதி விஷய ஸர்ப்பரூப்யாதி புத்திபோலே அதஸ்மிந் தத் புத்தியாகிற விபர்யயமும், “மறப்பும ஞானமும்”, “மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினான்” இத்யாதிகளிற்போலே மறப்பு என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் பூர்வாநுபூத விஷயமாய் அநுபவ ஸம்ஸார மாத்ரஜமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய அபாவமாகிற விஸ்மருதியுமான சதுர்வித ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று, “மனனக மலமற மலர்மிசை யெழு தரும்”

என்கிறபடியே மந: பரிசுத்தியாலே விகஸிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு “தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கும்” என்கிறபடியே ப்ராப்த விஷயமான தன்னை நோக்கிக் கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை.

விளக்கம் - (இருள் என்கிற அநுதயம்) மயர்வற மதிநலம் அருளுகை என்பது : திருவாய்மொழி (10-6-1) – இருள் தருமா ஞாலம் - என்றும், பெரிய திருமொழி (11-4-8) - இருள் தீர்ந்திவ்வையம் மகிழ - என்றும் கூறப்படும் வரிகளில் உள்ள “இருள்” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் அறிவு தோன்றாமை என்ற நிலை. (துயக்கு என்கிற ஸம்ஸயம்) – திருவாய்மொழி (1-9-6) - துயக்கன் மயக்கன் – என்பதற்கு ஏற்ப “துயக்கு” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் “குச்சியா புருஷனா” என்று ஏதேனும் ஒன்றைக் கண்டால் அறிய வேண்டிய பொருள் இன்னது என்று உறுதியாக அறிய இயலாத சந்தேகத்துடன் உள்ள நிலை. (மயக்கு என்கிற விபர்யயம்) - “மயக்கு” என்ற சொல் மூலம் கூறப்படுவதான, கயிறு மற்றும் கிளிஞ்சல் ஆகியவற்றைப் பாம்பு மற்றும் வெள்ளி என்று எண்ணுவதான ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணும் நிலை. (மறப்பு என்கிற விஸ்மருதி) – திருவாய்மொழி (1-10-10) - மறப்பும் ஞானமும் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-10-10) – மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினான் – என்றும் உள்ள வரிகளில் காணப்படும் “மறப்பு” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவதான, முன்பே அறியப்பட்ட பொருளாக உள்ளபோதிலும், அனுபவம் காரணமாக ஏற்பட்ட நினைவு இன்மை என்ற நிலை. (அற்று) - இப்படியாக உள்ள நான்கு விதமான சுருக்கம் நிறைந்த நிலைகள் இன்றி. (மலர்மிசை எழுகிற ஞானத்தை) - திருவாய்மொழி (1-1-2) - மனனக மலமற மலர்மிசை யெழு தரும் - என்பதற்கு ஏற்ப, மனதில், பரிசுத்தம் காரணமாக மலர்ந்து கொழுந்துவிட்டு, முதல் திருவந்தாதி (67) – தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கும் – என்பதற்கு ஏற்ப அடையத்தக்க பொருளாகிய தன்னைக் குறித்து ஓங்கி வளர்கின்ற ஞானத்தை.

வ்யாக்யானம் – “உளப்பெருங்காதல்”, “நேரிய காதல்”, “காணக்கழி காதல்”, “கழியமிக்கதோர் காதல்”, “காதல் கடல்புரைய”, “காதல் கடலில் மிகப் பெரிதால்” “காதலுரைக்கில் - நீள்விசும்பும் கழியப் பெரிதால்”, “மெய்யமர் காதல்” என்றும், “அன்பு சூட்டிய”, “அன்பிலின்பு”, “அன்பே பெருகும் மிக”, “ஆராவன்பு” என்றும், “வேவாரா வேட்கை நோய்”, “பெருகுமால் வேட்கையும்”, “ஆவியின் பரமல்ல

வேட்கை” என்றும், “அவா வொருக்கா வினையொடும்”, “காண்பானவாவுவன்”, “சூடுதற்கவா”, “அதனில் பெரிய வென்னவா” என்றும் இப்படிப் பலவிடங்களிலும் காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்று சொல்லப்படுகிற விஷய தர்சனத்தில் ப்ரதமபாவியாய் ஸ்நேஹாங்குரமான ஸங்கமும், “ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:” என்கிறபடியே ததநந்தர ஜாதமாய் அவ்விஷயத்தை அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியிருக்கும் தத் விபாக தசையான காமமும், தத் கார்யமாய் அநுபாவ்ய விஷய ராகாவிச்சேத ரூபமான அநுராகமும், ததநந்தரம் அவ்விஷயத்தை உத்தரோத்தர மநுபவிக்கு மதொழிய விட்டுப் பிடிக்கப் பற்றாதபடி விளையும் ஸ்நேஹமும்.

விளக்கம் - (காதல் என்னும் ஸங்கம்) - திருவிருத்தம் (59) - உளப்பெருங்காதல் - என்றும், திருவாசிரியம் (2) - நேரிய காதல் - என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (56) - காணக்கழி காதல் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-5-10) - கழிய மிக்கதோர் காதல் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-3-4) - காதல் கடல்புரைய - என்றும், திருவாய்மொழி (7-3-6) - காதல் கடலில் மிகப் பெரிதால் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-3-8) - காதலுரைக்கில் நீள்விசும்பும் கழியப் பெரிதால் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-2) - மெய்யமர் காதல் - என்றும் பல இடங்களில் “காதல்” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவதான, ஒரு பொருளைக் கண்டவுடன் முதன்முதலில் மனதில் ஏற்படுவதான சிநேகத்தின் முளையாக உள்ள ஸங்கமும். (அன்பு என்னும் காமம்) - திருவிருத்தம் (2) - அன்பு சூட்டிய - என்றும், திருவாசிரியம் (2) - அன்பிலின்பு - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (8) - அன்பே பெருகும் மிக - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-2) - ஆராவன்பு - என்றும் பல வரிகளில் “அன்பு” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவதும், கீதையில் (2-62) - ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: - சேர்க்கையிலிருந்து காமம் ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தச் சங்கத்தின் மூலமாகத் தோன்றுவதும், இதன் காரணமாகப் பார்க்கப்பட்ட அந்தப் பொருளை அநுபவித்தால் அல்லாமல் நிற்க இயலாது என்பதற்கு ஏற்ப சங்கத்தின் முதிர்ந்த நிலையாக உள்ள காமமும். (வேட்கை என்னும் அநுராகம்) - திருவாய்மொழி (2-1-10) - வேவாரா வேட்கை நோய் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-6-1) - பெருகுமால் வேட்கையும் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-2) - ஆவியின் பரமல்ல வேட்கை - என்றும் இவ்விதம் பல வரிகளில் உள்ளதான “வேட்கை” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவதும், காமத்தின் விளைவாக உள்ளதும், அநுபவிக்கப்படும் பொருள்

மீது வைத்த ஆசை என்பது சிறிதும் இடைவெளி இன்றி உள்ளதும் ஆகிய அனுராகமும். (அவா என்னும் ஸ்நேஹம்) – திருவிருத்தம் (64) – அவா வொருக்கா வினையொடும் – என்றும், திருவிருத்தம் (84) – காண்பானவாவுவன் - என்றும், திருவாசிரியம் (2) – சூடுதற்கவா - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-10) - அதனில் பெரிய என் அவா – என்றும் இவ்விதம் பல வரிகளிலும் காணப்படும் “அவா” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவதும், விரும்பிய பொருளை மேன்மேலும் அனுபவித்தடி இருப்பது அல்லாமல் அதனை நழுவவிட்டு பின்னர் பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாதபடி உள்ளதும், அந்த அனுராகத்தின் விளைவாக உள்ளதும் ஆகிய சிநேகமும்.

வ்யாக்யானம் - முதலான அவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான நாமங்களையுடைத்தாய்க் கொண்டு பரமபக்தி தசா பர்யந்தமாம்படி பண்ணுகையென்கை. காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்னுமிவை ஸங்காத்யுத்தரோத்தராவஸ்தைகளுக்கு வாசகமாயிருக்க, முன்பின் கலந்து வந்ததேயாகிலும், எல்லாவஸ்தைகளும் இவர்க்கு எப்போதும் ப்ரகாசித்திருக்கையாலே அப்போதப்போது தம்முடைய ஆற்றாமைக் கீடாகப் பேசுகிறதாய்கையாலே விரோதமில்லை.

விளக்கம் - (ஆதி அவஸ்தா நாமங்களோடே பரமபக்தி தசை ஆக்குகை) - போன்ற பலவிதமான நிலைகளுக்கு ஏற்படியான பெயர்கள் உள்ளதாகக் கொண்டு, அவற்றைப் பரமபக்தி நிலையாக மாற்றுதல் [கடந்த பத்திக்கும் முந்தைய பத்தியின் இறுதியில் உள்ள “ஞானத்தை” என்பதை இதனுடன் இணைத்துப் படிக்கவேண்டும். அதாவது அப்படிப்பட்ட ஞானத்தை, கடந்த பத்தியில் கூறப்பட்டதான ஸங்கம், காமம், அனுராகம், சிநேகம் என்ற நான்கு நிலைகளுக்கு ஏற்றபடிக் கொண்டு வந்து, பின்னர் பரமபக்தியாக மாற்றுதல் என்று கருத்து]. காதல், அன்பு, வேட்கை மற்றும் அவா ஆகியவை ஒன்றுக்கு ஒன்று மற்றொன்றின் விளைவாக இருந்தபடி, மேன்மேலும் ஏற்படுவதான ஸங்கம், காமம், அனுராகம், சிநேகம் என்ற நிலைகளை உணர்த்தக்கூடிய சொற்களாக உள்ளன; ஆனால் இவை நம்மாழ்வாரின் ப்ரபந்தங்களில் இதே போன்ற வரிசையில் வராமல், முன்னும்பின்னும் கலந்து வந்துள்ளதைப் காணலாம். இவ்விதம் இவை வந்தபோதிலும், இந்த அனைத்து நிலைகளும் நம்மாழ்வாருக்கு எப்போதுமே

உள்ளபடி இருப்பதால், அவ்வப்போது இவற்றை, தம்முடைய பிரிவாற்றாமையைத் தாங்க இயலாமல், அதனைச் சரிசெய்யும் விதமாக கூறுவதால், முரண்பாடு இல்லை.

வ்யாக்யானம் - ஆக இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து, மயர்வற மதிநல மருளுகையாவது - அஜ்ஞாநபிதையாக சாஸ்த்ரஸித்தமான அநுதயாதி சதுர்வித ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று விகஸிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு விஷயோந்முகமாய்க் கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை ஸ்நேஹ ப்ரதமாங்குரமான ஸங்கம் முதலான உத்தரோத்தர விபாக ரூபாவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான காதலித்யாதி நாமங்களை பஜித்து ப்ரேமஸீமா பூமியான பரமபக்தி தசாபந்நமாம்படி பண்ணுகையென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - ஆக இங்கு கூறப்பட்டது என்ன? மயர்வற மதிநலம் அருளுகை என்பது என்னவென்றால் - அறியாமை என்பதன் வெளிப்பாடாகச் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படுவதான் அஜ்ஞானம் தோன்றாமை என்ற நான்குவிதமான சுருக்கமான நிலைகளும் விலகி; அடைய வேண்டிய பொருளான ஸர்வேச்வரனை நோக்கி மலர்ந்து கொழுந்துவிட்டுக் கிளர்ந்து எழுகின்ற ஞானத்தை; சிநேகத்திற்குக் காரணமாக சங்கம், அதன் விளைவான காமம், அதன் விளைவான அனுராகம், அதன் விளைவான சிநேகம் என்று ஒன்றுக்கொன்று காரண காரியங்களாக உள்ள நிலைகளுக்கு ஏற்றபடி காதல், அன்பு, வேட்கை மற்றும் அவா ஆகிய நாங்குவிதமான பெயர்களைப் பெற்று [அதாவது அந்த ஞானத்தை இவ்விதமாகப் பெயர்களைப் பெறும்படியாக]; அதன் பின்னர் ப்ரேமையின் எல்லையான பரமபக்தி என்னும் நிலையை அடையும்படிச் செய்தல் - ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆக கீழ் “அத்ரி ஜமதக்நி” இத்யாதி வாக்யத்தில் சொன்ன சங்கைக்கு மூலம் இவர் ப்ரபாவமென்றும், அது தனக்கு ஹேது பகவந் நிர்ஹேதுக கடாஷ்டமென்று - கடாஷ்டத்தினுடைய சக்தியும், இவரை இப்படி கடாஷ்டித்தது லோக ஹிதார்த்தமாகவென்றும், கடாஷ்டிக்கையாவது - மயர்வற மதிநலமருளுகையென்றும், அது தன்னின் ப்ரகாரமும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - ஆக, சூர்ணை (92) - அத்ரி ஜமதக்நி - என்பதில் எழுப்பப்பட்ட சந்தேகத்திற்கு மூலமானது, இவருடைய ப்ரபாவம் என்றும், அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி பகவானுடைய கருணை நிறைந்த கடாசுஷம் என்ற கடாசுஷத்தின் சக்தியும், இவ்விதம் இவரைக் கடாசுஷித்ததன் காரணம் இவர் மூலமாக உலகிற்கு நன்மை ஏற்படுவதற்காகவே ஆகும் என்றும், கடாசுஷித்தல் என்றால் மயர்வற மதிநலம் அருளுதல் என்றும், அப்படி அருளிய விதம் இப்படிப்பட்டது என்றும் கூறப்பட்டது.

அவதாரிகை - இனிமேல் இவருடைய இந்த பக்திதான் கர்மஜ்ஞாந ஸாத்யையாய் பகவத் ப்ராப்தி ஸாதந பூதையாயிருக்கு முபாஸகர் பக்தியிலும், ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அர்த்தித்துப் பெறும் கைங்கர்யோபகரண பக்தியிலும் வ்யாவ்ருத்தை யென்னுமிட மறிவிக்மைக்காக ப்ரதமம் ஸாதந பக்தி வேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஜந்மாந்தரேத்யாதி) சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - அடுத்து நம்மாழ்வாருடைய பக்தி என்பது, கர்மம் மற்றும் ஞானத்தால் அடையப்படுவதாயும் பகவானை அடைவதற்குச் சாதனமாயும் உள்ளதான உபாஸகன் ஒருவனின் பக்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றும், ப்ரபந்நர்கள் ஸர்வேச்வரனிடம் வேண்டி நின்று பெறப்படுவதான கைங்கர்யத்திற்கு உபாயமாக உள்ள பக்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றும் உணர்த்த எண்ணியவராக, முதலில் சாதன ரூபத்தில் உள்ள பக்தியை இந்தச் சூர்ணையில் விளக்குகிறார்.

99. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல் தவங்களாலே க்யாத குலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்க் குளித்து ஓதி உருவெண்ணு மந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தித் துன்ப வினைகளை விடுத்து விவேக சமாதிகள் வளர எட்டு நீக்கி எட்டுமிட்டு எட்டினாய் பேதப்பூவில் சாந்தொடு தேவகார்யம் செய்து உள்ளம் தூயராய் வாரிப் புன்புலவகத்தினுள் இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக் கண்டு யோகநீதி நண்ணி அறம் திகழுமறையோர் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெரும் சுடரைக் கண்கள் சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்கறா ஸ்ம்ருதியாய் கனவில் மிக்க தர்சந ஸமமாய் ஆகத்துப் புல்கு மத்யர்த்த ப்ரியமாய் வைகும் சிறப்பு விட்டுக் குற்றேவலென்னாத அநந்ய ப்ரயோஜநமாய்

வேதநோபாஸந ஸேவாத்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்ய ஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

வ்யாக்யானம் - (ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவங்களாலே) “ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் சஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே” என்றும், “ஒன்றி நின்று நற்றவம் செய்தூழி யூழிதோறெலாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே த்ரிவித பரித்யாக பூர்வகமாக பகவத் ஸமாராதந ரூபேண அநுஷ்டிதங்களான ஸத் கர்மங்களாலே, (க்யாத குலங்களிலே பிறந்து) “சுசீநாம் ஸீமதாம் கேஹே யோக ப்ரஷ்டோபி ஜாயதே, அதவா யோகிநாமேவ குலே மஹதி தீமதாம்” என்றும், “ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாத யசஸாம் சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தத்வ ஸ்திதி விதாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தத்வ வித்துக்களாய், பரமயோகிகளென்று ஜகத்ப்ரஸித்தரானவர்களுடைய குலங்களிலே பிறந்து,

விளக்கம் - (ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல்தவங்களாலே) - ஸ்ம்ருதியில் - ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் சஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே - பல ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளில் செய்த கர்மம் மற்றும் ஈட்டப் பெற்ற ஞானம், பக்தி போன்றவை மூலம் பாவம் அனைத்தும் அழிந்ததன் விளைவாகவே ஒருவனுக்கு க்ருஷ்ணனிடம் பக்தி ஏற்படுகிறது - என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (75) - ஒன்றி நின்று நற்றவம் செய்தூழி யூழிதோறெலாம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆயிரக்கணக்கான முற்பிறவிகளில், மூன்றுவிதமான த்யாகங்களை முன்னிட்டு [இவை பகவானுக்குச் செய்யும் ஆராதனத்தில் பலன் எதிர்பாராமல் இருத்தல், பற்று வைக்காமல் இருத்தல், இதனை நான் செய்கிறேன் என்று சிந்திக்காமல் இருத்தல் என்பதாகும்] ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து செய்து வந்த ஆராதனங்கள் என்று வடிவத்தில் உள்ளதான தூய்மையான கர்மங்களால், (க்யாத குலங்களிலே பிறந்து) - கீதையில் (6-41) - சுசீநாம் ஸீமதாம் கேஹே யோக ப்ரஷ்டோபி ஜாயதே, அதவா யோகிநாமேவ குலே மஹதி தீமதாம் - யோகத்திலிருந்து நமுவியர்கள் ஸ்வர்க்கம் போன்ற இடங்களில் வசித்த பின்னர் மறுபடியும் நல்லொழுக்கம் உள்ள செல்வந்தர்கள் வீட்டில் பிறக்கிறார்கள் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (61) - ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாத யசஸாம்

சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தத்வ ஸ்திதி விதாம் - உலகில் உள்ளவர் அறியும்படியான கீர்த்தியைப் பெற்றவர்களும், தூய்மையானவர்களும், யோகம் இயற்றியபடி உள்ளவர்களும், குணம் - புருஷன் - ப்ரக்ருதி ஆகியவற்றினைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களும் ஆகியவர்களுடைய குலத்தில் நான் பிறந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப [முன்பு கூறப்பட்ட கர்மங்களின் விளைவாக] தத்வஞானிகள் மற்றும் பரமயோகிகள் என்று உலகினரால் போற்றப்படுவர்களுடைய குலங்களில் பிறந்து.

வ்யாக்யானம் - (எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்) “தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும்” என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தை அநுஸந்தித்து தத்விஷயமான சப்தங்களை லிகிப்பது, வாசிப்பது, பிறர் சொல்லக் கேட்பதாய்க் கொண்டு இந்த சாஸ்த்ராப்யாஸ முகேந பிறந்த தத்வ ஜ்ஞானத்தையுடையராய், (குளித்தோதி யுருவொண்ணும் அந்தி யைவேள்வி யறு தொழில்களால் மிக்கு) “குளித்து மூன்றனைல யோம்பும்” என்கிறபடியே உபாஸநாங்கமான நித்யகர்மாநுஷ்டானோப யுக்தமாய் இருந்துள்ள காயசத்யர்த்தமான ஸ்நாநத்தைப் பண்ணி, “ஓதியுருவெண்ணுமந்தி” என்றும், “ஐவேள்வி” என்றும் “அறு தொழில்” என்றும் சொல்லுகிற ஸந்த்யாவந்தந காயத்ரீ ஜபமென்ன, தேவயஜ்ஞ பித்ருயஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ மநுஷ்யயஜ்ஞ ப்ரஹ்மயஜ்ஞங்க ளாகிற ஷட்கர்மங்களென்ன, இப்படி யிருந்துள்ள நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டானங்களால் பரிபூர்ணராய்,

விளக்கம் - (எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்) - நான்முகன் திருவந்தாதி (63) - தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து, அவனைக் குறித்துள்ள சொற்களை எழுதுதல், படித்தல், மற்றவர்கள் கூறக் கேட்டல் என்பதைச் செய்தபடி இருந்து, இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ர ரூபமான பயிற்சிகள் மூலமாக ஏற்பட்ட மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கொண்டவர்களாக, (குளித்து ஓதி உருவெண்ணும் அந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு) - திருமாலை (25) - குளித்து மூன்று அனலை ஓம்பும் - என்பதற்கு ஏற்ப உபாஸனம் செய்வதற்கு அங்கமாக உள்ளதான நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்களுக்கு அடிப்படையாக உள்ள சரீரத்தைத் தூய்மையாக்குவதற்காக நீராடி, முதல்திருவந்தாதி (33) - ஓதி உருவெண்ணும் அந்தி - என்று கூறப்படுவதான ஸந்த்யாவந்தனம் மற்றும் காயத்ரீஜபம்;

பெரியதிருமொழி (3-8-4) – ஐ வேள்வி - என்று கூறப்படுகின்ற தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், பஞ்சபூத யஜ்ஞம், மனுஷ்ய யஜ்ஞம், ப்ரஹ்ம யஜ்ஞம் என்னும் ஐந்துவிதமான மஹாயஜ்ஞங்கள்; திருவெழுகூற்றிருக்கை – அறு தொழில் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான வேதம் ஓதுதல், வேதம் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்தல், யாகம் செய்வித்தல், தானம் அளித்தல், தானம் பெறுதல் என்னும் ஆறுவிதமான கர்மங்கள் என்பதான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை எப்போதும் இயற்றியவர்களாக.

வ்யாக்யானம் - (ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத்தாம் வருந்தி) “ஊன்வாட வுண்ணாதுயிர் காவலிட்டு” என்றும், “பொருப்பிடையே நின்றும் புனல் குளித்து மைந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும்” என்றும், “வீழ் கனியுமுழிலையு மென்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நித்ய கர்மாதிகளை அவிகலமாக அநுஷ்டிக்கையாலே தபச்சர்யா யோக்யதை பிறந்தவாறே காயசோஷணார்த்தமாக அநந்ததைக் குறைத்து ப்ராண தாரணத்துக்குத் தக்கவளவாக்கி, உஷ்ண காலங்களில் பர்வதாக்கரத்திலும் பஞ்சாக்நி மத்யத்திலும் நின்றும், சீத காலங்களில் அறாக்கயமான தடாகத்திலே மூழ்கிக் கிடந்தும் ஜீர்ண பர்ண பலாசநராயும், இப்படி தபச்சர்யையாலே சரீரத்தை சோஷிப்பித்து,

விளக்கம் – (ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத்தாம் வருந்தி) – பெரியதிருவாய்மொழி (3-2-1) – ஊன்வாட உண்ணாது உயிர் காவலிட்டு – என்பதற்கு ஏற்ப நித்யகர்மங்களை எந்தவிதமான குறைகளும் இன்றிச் செய்வதால், தவம் இயற்றுதலுக்குரிய தகுதி ஏற்படுகிறது; இதன் காரணமாக, சரீரம் வாழும்விதமாக அதற்கு அளிக்கிற உணவினைக் குறைத்து, அத்தகைய உணவை உயிர் வாழத் தேவையான அளவு மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டு, மூன்றாம் திருவந்தாதி (76) – பொருப்பிடையே நின்றும் புனல் குளித்து மைந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும் - என்பதற்கு ஏற்ப உஷ்ணமான காலங்கள் வந்தவுடன் மலை உச்சியிலும், ஐந்து அக்னிகளின் நடுவிலும் நின்றும், மழைக்காலங்களில் அறாக்கயமான நீர் நிலைகளில் மூழ்கிக் கிடந்தும், பெரியதிருமடல் – வீழ் கனியுமுழிலையு மென்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி - என்பதற்கு ஏற்ப தானாகவே

விழுந்த இலை மற்றும் கனிகளை மட்டுமே உட்கொண்டு, இவ்விதமாகத் தவங்கள் இயற்றி, அதனால் சரீரத்தை வாடும்படிச் செய்து.

வ்யாக்யானம் - (துன்ப வினைகளை விடுத்து) கீழ்ச்சொன்ன கர்மாநுஷ்டானத்தாலே, “மேவு துன்ப வினைகளை விடுத்து” என்கிறபடியே திலதைலாதிவத் ஆத்மாவோடே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக் கிடக்கிற துக்க ஹேதுவான பாபங்களை “தர்மேண பாபமபநுததி” என்கிறபடியே போக்கி, (விவேக சமாதிகள் வளர) இப்படி ப்ரதிபந்தக பாப நிவ்ருத்தியாலே மனச்சுத்தி ஹேதுவான விவேகாதி ஸப்தகமும், “சம தம நியதாத்மா ஸர்வபூதாநுகம்பீ” இத்யாத்யுக்த சமதமாதிகளும் அபிவ்ருத்தமாக.

விளக்கம் - (துன்பவினைகளை விடுத்து) - இதுவரை கூறப்பட்ட பலவிதமான கர்மாநுஷ்டானம் காரணமாக, திருவாய்மொழி (3-2-8) - மேவு துன்ப வினைகளை விடுத்து - என்பதற்கு ஏற்ப, எள்ளில் எண்ணெய் உள்ளது போன்று ஆத்மாவிடம் பிரிக்க இயலாதபடி உள்ளதான துக்கங்களுக்குக் காரணமான பாபங்களை, தைத்திரீயம் - தர்மேண பாபமபநுததி - அன்றாடம் செய்யும் கர்மங்களால் பாவம் போக்குகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப விலக்கி, (விவேக சமாதிகள் வளர) - தடையாக இருந்துள்ள பாபங்கள் விலகுவதன் காரணமாக, மனதின் தூய்மைக்குக் காரணமாக உள்ள விவேகம் போன்ற ஏழு தன்மைகளும் [இவை அடுத்த பத்தியில் உள்ளன], சம தம நியதாத்மா ஸர்வபூதாநுகம்பீ - மனதைத் தன்வசப்படுத்துதல், இந்திரியங்களை அடக்குதல் போன்றவற்றில் மனம் பொருந்தியவன் அனைத்து உயிர்களுடமும் கருணை உள்ளவனாகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள தன்மைகளும் மேன்மேலும் வளர,

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 183)

3-2-4 சூழ்ச்சி ஞானச்சுடரொளியாகி என்றும்

ஏழ்ச்சிக் கேடின்றி யெங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய்
தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து நின் தாளிணைக்கீழ்
வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகையருளாய் வந்தே

பொருள் - அனைத்தையும் சூழ்ந்துள்ள ஞானம் என்ற ஒளி வெள்ளத்தைக் கொண்டு தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்துபவனாயும், அனைத்து காலங்களிலும் மலர்ச்சி, சுருக்கம் போன்றவை இன்றி அனைத்து இடங்களிலும் பரிபூர்ணமாக நிறைந்தவனாயும், ஊரையே வளைத்து ஒருவனைப் பிடிப்பது போன்று என்னை ஏற்றுக் கொண்டவனாயும் உள்ள எனது ஸ்வாமியே! உன்னை அல்லாத மற்ற விஷயங்கள் எதிலும் நான் ஈடுபட்டுள்ளதைத் தவிர்த்து, மற்றவர்களுக்காக வாழும் வாழ்க்கையை இதற்கு முன் எண்ணாத நான், அடையப்பட வேண்டியதான இனிய உனது திருவடிகள் இரண்டின் கீழ் அடையும் விதத்தை என் கண் முன்பாக நீ வந்து நின்று உரைக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - “இப்படி நீர் இருந்தவிடத்தே நாம் வரச்செய்தேயும் இழந்தீராகில், அவதாரங்களைப்போலே ஒரு காலவிசேஷத்திலே ஆகாதே எல்லாக் காலத்திலும் அந்தர்யாமித்வேந, உகவாதார் பக்கலிலும் விடமாட்டாமையாலே புகுந்து நின்றோமே. அங்கே அநுகூலித்து உம்முடைய அபேஷிதம் பெற்றுப்போக மாட்டிற்றிலீரோ?” என்ன; “அதுக்கு தப்பினேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இப்படியாக நீவிர் உள்ள இடம் தேடி நாம் வந்தபோதிலும் நீவிர் நம்மை அடையாமல் விட்டீர். நம்முடைய அவதாரங்கள் என்பவை அந்தந்த காலகட்டங்களில் நிகழ்பவையாகும். ஆகவே, அதனை விடுவோம். எந்த ஒரு காலக்கட்டுப்பாடும் இன்றி, அனைத்துக் காலத்திலும் அந்தர்யாமியாக, நம்மை நாடாதவர் உள்ளத்திலும் நாம் புகுந்து நிற்கிறோம் அல்லவோ? நீவிர் இதனைக் கருத்தில் கொண்டு, நம்மை அண்டி நின்று, உம்முடைய விருப்பத்தைப் பெறலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு நம்மாழ்வார், “அதனையும் நான் கைவிட்டேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சூழ்ச்சி இத்யாதி) சேதநரைத் தப்பாதபடி அகப்படுத்திக் கொள்ளுகையாலே வ்யாப்தியை “சூழ்ச்சி” என்கிறது. எங்குமொக்க வ்யாபித்திருப்பதாய் விசததமமாயிருக்கிற ஜ்ஞாந ப்ரபையுடையையாய். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுதல், ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுதல். ஸ்வரூப வ்யாப்தியும் ஜ்ஞாந வ்யாப்தியும் இரண்டும் சொல்லுக்கடவதிநே; இரண்டும் பரார்த்தமாகையாலே, (என்றும் ஏழ்ச்சிக் கேடன்றி) எல்லாக் காலத்திலும், ஏழ்ச்சியாதல் கேடாதல் இன்றிக்கே. கர்மமடியாக ஆத்மாவுக்கு வரக்கடவதான ஸங்கோச விகாஸங்க ளின்றிக்கே யிருக்கை. ஏழ்ச்சி – எழுச்சி - விகாஸம். கேடு – குறை - ஸங்கோசம்.

விளக்கம் - (சூழ்ச்சி இத்யாதி) – “வ்யாப்தி = பரவுதல்” என்று கூறாமல் “சூழ்ச்சி = சூழ்ந்து” என்று ஏன் கூறினார்? எந்த ஒரு சேதநரையும் தப்பிக்கவிடாமல் தன்னில் அகப்படுத்திக் கொள்வதால் “சூழ்ச்சி” என்றார். அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்பதாய், விளக்கமாக உள்ள ஞானம் ஒளியைக் கொண்டதாய். அல்லது “ஞானச்சுடராளி” என்பதன் மூலம் ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ள தன்மையைக் கூறுகிறார் எனலாம். இவருடைய ஞானம் மற்றும் ஸ்வரூபம் ஆகிய இரண்டும் மற்றவர்களுக்காகவே உள்ளதால் ஞான வ்யாப்தி [ஞானம் எங்கும் நிறைந்திருத்தல்], ஸ்வரூப வ்யாப்தி [இவன் எங்கும் பரந்திருத்தல்] ஆகிய இரண்டையும் கூறினார். (என்றும்) - அனைத்து காலங்களிலும் மலர்ச்சி மற்றும் சுருக்கம் போன்றவை இன்றி. அதாவது ஜீவாத்மாவுக்குக் கர்மங்களின் காரணமாக ஞானத்திலும், ஸ்வரூபத்திலும் வரக்கூடியதான சுருக்கம் மற்றும் மலர்ச்சி என்னும் வேறுபாடு இல்லாமல் [எப்போதும் மலர்ந்தபடி] எழுச்சி = மலர்ச்சி, கேடு = குறைவு

= சுருக்கம். “சூழ்ச்சி ஞானம்” என்பதற்கு அரும்பத உரையில் இருவிதமான விளக்கம் உள்ளது. “சூழ்ச்சி ஞானம்” என்பதை இவனுடைய தன்மையாக, அதாவது ஸ்வரூபமாகக் கொள்ளும்போது முதல் அர்த்தம் வெளிப்படுகிறது. இவ்விதம் கொண்டால், பாசுரத்தினை “என்றும் ஏழ்ச்சிக் கேடின்றி - சூழ்ச்சி - சுடரொளி - ஞானமாகி - எங்கணும் நிறைந்த எந்தாய்” என்று வரிசைப்படுத்திப் படிக்கவேண்டும். அதாவது அனைத்து காலங்களிலும், சுருக்கம் மற்றும் மலர்தல் இன்றி, சேதநர்களை தன்னிடமிருந்து தப்பிச் செல்ல இயலாதபடி உள்ளதான, மிகுந்த தேஜஸ் பொருந்திய ஞானத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டு, அந்த ஸ்வரூபத்தால் எங்கும் உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களிலும் நிறைந்துள்ள எந்தாய் - என்று முதல் அர்த்தம். அடுத்து “சூழ்ச்சி ஞானம்” என்பதில், ஞானத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு இரண்டாம் அர்த்தம் கூறப்பட்டது; இதற்கு, அனைத்து காலங்களிலும் கர்மம் காரணமாக ஆத்மாவின் இயல்பான ஞானத்துக்கு வரக்கடவதான சுருக்கம் மற்றும் மலர்தல் போன்ற நிலை இன்றி, எங்கும் ஒரே போன்று பரவி நின்று, தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் ஞானம் கொண்டவனாய், அந்த ஞானம் மூலம் அனைத்து இடங்களிலும் உள்ள அனைத்து பொருள்களையும் பரவி நிற்கும் எந்தாய் - என்பது இரண்டாவது அர்த்தம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (எங்கணும் நிறைந்த) இப்படி வ்யாபிப்பது ஒரு ப்ரதேசத்திலேயோ? என்னில், எங்கணும்; கண்ணென்று - இடமாய். “இடந்திகழ் பொருள்தோறும் கரந்து” என்கிறபடியே, எல்லாவிடத்திலும் உண்டான எல்லாவற்றிலும். ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே பூர்ணமாக வ்யாபித்திருக்கும். (எந்தாய்) ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப்போலே, வ்யாப்தியும் தமக்காக என்றிருக்கிறார். உன் பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள வரகு தேடி உணர்ந்து, என்னை வ்யாபித்துக் கொண்டு நிற்கச் செய்தேயும், விஷய ப்ரவணானாய்த் தப்பினேன் என்கை.

விளக்கம் - (எங்கணும் நிறைந்த) இவ்விதம் நிறைந்திருப்பது என்பது ஓர் இடத்தில் மட்டுமோ என்றால், அல்ல; அனைத்து இடங்களிலும். “கண்” என்றால் இங்கு “இடம்” என்று பொருள். திருவாய்மொழி (1-1-10) - இடந்திகழ் பொருள்தோறும் கரந்து - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து இடங்களிலும், அங்கு உள்ள அனைத்திலும். ஜாதி என்பது ஒவ்வொரு வடிவத்திலும் நிறைந்து தங்கியுள்ளது போன்று,

பரிபூர்ணமாக எங்கும் நிறைந்திருக்கும். (எந்தாய்) – ஒருவனைப் பிடிப்பதற்காக ஊரையே வளைப்பது போன்று, இவன் எங்கும் பரவி நிற்பது என்பது நம்மாழ்வாராகிய தன்னைப் பிடிப்பதற்காகவே என்கிறார். என்னை உன்னிடம் அகப்படுத்திக் கொள்ளத் தகுந்த வழியை நீ ஆராய்ந்து, நான் உட்பட அனைத்தையும் நீ பரவி நிற்கும்போதிலும், நான் உலக விஷயங்களின் பின்னே சென்று உன்னிடம் அகப்படாமல் தப்பினேன்.

வ்யாக்யானம் - (தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து) உன்னையொழிந்த மற்றுள்ளவிடத்தில் வரக்கடவதான தாழ்ச்சியையும் தவிர்ந்து. “யாதானும் பற்றி” என்கிறபடியே நீயன்றிக்கே யொழிய அமையுமே நான் மேல்விழுகைக்கு. (நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி) வகுத்ததாய் நிரதிசய போக்யமாயிருக்கிற உன் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை. இதுக்கு முன் புதியதுண்டறியாத நான் கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச்செய்ய வேண்டும். இரண்டிடத்திலும் ப்ராவண்யம் ஒத்திருக்க, தாழ்ச்சியென்றும் வாழ்ச்சியென்றும் சொல்லுகிறார். “ஸர்வம் பரவசம் துக்கம்” என்றும், “ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:” என்றும் அவற்றைச் சொல்லா நின்றதிறே; “சாயா வா ஸத்வமநுகச்சேத்” என்று இத்தை விதியா நின்றது; அவற்றைப் பற்ற இவ்வாழ்ச்சிக்கு இட்டுப் பிறந்து வைத்து அதை இழந்திருக்கிற நான் கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச்செய்ய வேணும். (வந்தே) அதுதானும் முகந்தோற்றாதாதபடி நின்றருளவொண்ணாது; என் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் போலே எனக்காக ஓர் அவதாரத்தைப் பண்ணியே யாகிலும் வந்தருளவேணும்.

விளக்கம் - (தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து) – உன்னைத் தவிர மற்ற இடங்களை அடையும்போது பலவிதமான தாழ்ச்சிகள் ஏற்படும். அந்தத் தாழ்வுகளை நான் தவிர்த்தவனாக. திருவிருத்தம் (95) – யாதானும் பற்றி - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை அல்லாத மற்ற பொருள் அனைத்துமே நான் ஈடுபடுவதற்குப் போதுமானதாக உள்ளன. (நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி) - எனக்கு என்று ஏற்பட்டதாகவும், எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பதாகவும் உள்ள உனது திருவடிகளில் கிட்டுகின்ற கைங்கர்யத்தை. (யான் சேரும் வகை அருளாய்) - இதற்கு முன்பாக மற்ற விஷயங்களைத் தவிர்த்து, வேறு ஒன்றான உயர்ந்ததும் புதியதும் ஆகிய பகவத் விஷயம் என்று ஒன்று உள்ளது என அறியாத நான் உன்னை அடைவதற்கான

வழியை நீயே உரைக்கவேண்டும். பகவத் விஷயம் அல்லாதவை, பகவத் விஷயம் ஆகிய இரண்டிலும் உள்ள ஈடுபாடு ஒத்திருக்கும்போது அவை முறையே தாழ்வு என்றும், வாழ்வு என்றும் கூறுகிறார். “மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு உள்ளவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகாது. பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவனுக்கு மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு ஏற்படாது. இவை இரண்டிலும் ஒருவனுக்கு உள்ள ஈடுபாடு சமமாக இருக்குமோ?” என்று சந்தேகம் ஏற்படலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வம் பரவசம் துக்கம் - அனைத்தும் மற்றவரிடம் வசப்பட்டு நிற்பது துக்கமே ஆகும் - என்றும், ஸேவா ச்வவ்ருத்தி: - மற்றவரிடம் வசப்பட்டு நிற்பது நாயின் செயல் - என்றும் மற்ற விஷயங்களை குறித்துக் கூறியது காண்க. ஆனால் பகவத் விஷயத்தை, பாஞ்சராத்தரம் மூலஸம்ஹிதையில் - சாயா வா ஸத்வமநுகச்சேத் - நிழல் எப்போதும் அதன் மூலப்பொருளைத் தொடர்வது போன்று - என்று கூறுவதால், பகவத் விஷயத்தை “வாழ்ச்சி” என்கிறார். மற்ற விஷயங்களைப் பற்றியுள்ள நான், அதன் காரணமாக, எனது வாழ்வுக்குத் தேவையாக உள்ள பகவத் விஷயத்தினை ஏற்கும்படியாகப் பிறந்துள்ளபோதிலும், அதனை இழந்து நிற்கிறேன்; ஆகவே இதனை நான் அடைவதற்கான வழியை உரைக்கவேண்டும். (வந்தே) - அதனையும் உனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்காமல் கூறினால் ஏற்படையது ஆல்ல. இராமன், க்ருஷ்ணன் போன்ற அவதாரங்கள் போன்று, எனது கண்களால் காணலாம்படியான அவதாரத்தை, எனக்காக எடுத்து வந்து உரைக்கவேண்டும்.

3-2-5 வந்தாய் போலே வந்து மென்மனத்தினை நீ

சிந்தாமல் செய்யா யிதுவே யிதுவாகில்

கொந்தார் காயாவின் கொழுமலர்த் திருநிறத்த

எந்தாய் யானுன்னை யெங்கு வந்தணுகிற்பனே

பொருள் - ப்ரஹ்லாதன், கஜேந்த்ரன் போன்றவர்களுக்காக நீ வந்தது போன்று என் முன்பாக நீ வந்தாய் என்றாலும், உன்னை அடையவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்ட எனது நெஞ்சத்தினை, அவர்களுக்கு ஆபத்து காலத்தில் உதவி செய்த நீ, மற்ற விஷயங்களை எனது நெஞ்சம் எண்ணிச் சிதறுண்டு போகாமல் செய்வதில்லை. உதவி செய்யாமல் உள்ள இந்தத் தன்மை என்பது நீடித்திருக்கும் என்றால், கொத்துக்கள் நிறைந்த காயாவின் அழகான மலரின் நிறம் கொண்டு,

அந்த அழகைக் காண்பித்து என்னை அடிமை கொண்ட எனது ஸ்வாமியே! இப்படிப்பட்ட அழகால் மட்டுமே தரிக்கவல்ல நான் உன்னை எங்கு வந்து அடைவேன்?

அவதாரிகை - நீர் “வந்தே அருளவேணும்” என்னா நின்றீர். இது நமக்குத் தட்டுப்படும். ஒருவிசை பதினோராயிரமாண்டு இருந்தோம்; ஒருவிசை நூறாண்டிருந்தோம்; வருகை நமக்குப் பணியுண்டு காணும்” என்ன; “எனக்கு அவைபோலே சிலநாள் இருந்து உபகரித்தருளப் பெறில் அழகிது; அது செய்யத் திருவுள்ளமல்லவாகில், ஆனைக்குத் தோற்றினாற் போலேயும், ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தோற்றினாற் போலேயும் எனக்கு ஓர் தோற்றரவு தோற்றியேயாகிலும் உதவவேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகை அருளாய் வந்தே” என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் நம்மிடம் ‘வந்தே அருளவேண்டும்’ என்று உரைக்கிறீர். இது நமக்குச் சிறிது கஷ்டமே ஆகும். ஒருமுறை இராமனாய் வந்து பதினோராயிரம் ஆண்டுகள் இருந்தோம். பின்னர் ஒருமுறை க்ருஷ்ணனாக வந்து நூறாண்டுகள் இருந்தோம். இவ்விதம் நாம் வந்தபடி உள்ளதால் நமக்குச் சில செயல்கள் உண்டு”, என்றான். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார், “நீ எனக்காக அது போன்று சில நாட்கள் இருந்து உபகாரம் செய்தால் நன்றாகவே இருக்கும். ஆனால் அவ்விதம் செய்ய உனது திருவுள்ளம் சிந்திக்கவில்லை என்றால், கஜேந்தரன் மற்றும் ப்ரஹ்லாதன் ஆகியவர்களுக்கு வந்து தோன்றியது போன்று, எனக்கும் ஒரு அவதாரம் எடுத்தாவது வந்து தோன்றி உதவவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வந்தாய்போலே வந்தும்) வந்து சில நாளிருந்தவை போலன்றிக்கே, வந்தாய்போலே வந்தும். (என் மனத்தினை நீ) உன்னையொழிய தரியாதபடியான என் மனஸ்ஸை தசையறிந்து தரிப்பிக்கும் நீ; உருவழிந்தவற்றை உண்டாக்கவல்ல நீ (சிந்தாமற் செய்யாய்) இது த்ரவீபூதமாய் மங்கிப் போகாதபடி செய்கிறிலை. (இதுவே இதுவாகில் எங்கு வந்தனுகிற்பன்) என்கிறார். (இதுவே இதுவாகில்) உன்னையொழிய மங்கிப் போகையும் இதுக்கு ஸ்வபாவமாய், இது மங்கக் கொடுத்துப் பார்த்திருக்குமது உனக்கு ஸ்வபாவமாய் விட்டதாகில்.

விளக்கம் - (வந்தாய்போலே வந்தும்) - முன்பு உள்ள அவதாரங்களில் வந்து சில நாட்கள் இருந்தது போன்று அல்லாமல், கஜேந்தரன் மற்றும் ப்ரஹ்லாதன் ஆகியவர்களுக்குத் தென்படுவது போன்று வந்தாய் என்றாலும். இங்கு “வந்தும்” என்பதில் உள்ள உம்மைத் தொகையானது “ஆகிலும் = வந்தாய் என்றாலும்” என்ற பொருள் தரும். (என் மனத்தினை நீ) - உன்னை அல்லாமல் மற்ற எதனாலும் தரிக்காத எனது மனதின் நிலையை அறிந்து பிழைக்கவைக்கும் நீ; அகலிகை போன்று உருவம் அழிந்தவற்றையும் மீண்டும் உண்டாக்கவல்ல நீ. (சிந்தாமற் செய்யாய்) - எனது மனமானது நீர் போன்று மங்கிப் போகாமல் செய்ய மறுக்கிறாய். (இதுவே இதுவாகில்) உன்னைக் காணாமல் மங்கிப் போவது என்பது மனதின் தன்மையாகவும், இவ்விதம் எனது மனம் மங்கிப் போவதை நோக்கியபடி இருத்தலே உனது தன்மையாகவும் உள்ளது என்றால் ...

வ்யாக்யானம் - (கொந்தார் இத்யாதி) “சிறியதுக்கு இனியது இடேன்” என்று இப்படி செய்யக் கடவதாக இருந்த நீ, இவ்வடிவில் சுவட்டை எனக்கு அறிவித்ததென்? (கொந்தார்ந்து) தழைத்திருந்துள்ள காயாவினுடைய கொழுவிய மலர்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள திருநிறத்தைக் காட்டி உன்னை எழுதிக் கொண்டவனே! (யான் இத்யாதி) உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஒரு கைம்முதலில்லாத நான். இவ்வடிவில் போக்யதையறிந்த நான். பிரியில் தரியாத வடிவு படைத்திருக்கிற உன்னை. “தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்று நீயே அநுபவிப்பிக்கும் உன்னை, என்ன ஸாதநாநுஷ்டானத்தைப் பண்ணி எங்கே வந்து கிட்டக் கடவேன்? “நான் உன்னைக் கிட்டுகை” என்றோரு பொருளுண்டோ?

விளக்கம் - (கொந்தார் இத்யாதி) - “தாழ்ந்தவற்றுக்கு எனது இனிமையை அளிக்க மாட்டேன்” என்று நீ உறுதியாக இல்லாமல், உன்னுடைய இந்த வடிவத்தின் சுவட்டை எனக்கு ஏன் உணர்த்தினாய்? (கொந்தார்ந்து) - நன்கு தழைத்துள்ள அதஸீயின் ஸ்நிக்தமான மலர் போன்று குளிர்ந்துள்ள உனது திருமேனியின் தன்மையைக் காண்பித்து உன்னை உனக்கென்று எழுதி வாங்கிக்கொண்டவனே! (யான் இத்யாதி) - உன்னை வந்து அடைவதற்கு எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லாத நான். உன்னுடைய இந்தத் திருமேனியின் இனிய தன்மையை அறிந்துள்ள நான். உன்னைப் பிரிந்தால் உயிர் தரிக்க இயலாது என்பதற்கு ஏற்ப

உள்ள உன்னை. முண்டக உபநிஷத் (3-2-3) - தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம் - அந்தப் பரமாத்மா யாரை வரிக்கிறானோ அவனுக்கே தனது தன்மையைக் காண்பிக்கிறான்; அவனால் மட்டுமே அடையப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை யார் அனுபவிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்து அவர்கள் உன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும் உன்னை, நான் எத்தகைய உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு எங்கு வந்து அடைவேன்? நான் உன்னை வந்தடைவது என்பது நிகழாமோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 45)

40. சேமநல் வீடும் பொருளும் தருமமும் சீரியநற்

காமமும் என்றிவை நான்கு என்பர் நான்கினும் கண்ணனுக்கே

ஆமது காமம் அறம் பொருள் வீடு இதற்கென்று உரைத்தான்

வாமனன் சீலன் இராமானுசன் இந்த மண் மிசையே.

விளக்கவுரை – மோகஷம் என்பதும், அயோத்யை மற்றும் அபராஜிதா என்றும் கூறப்படும் பரமபதம்; இத்தகைய மோகஷம் கிட்ட இயற்றும் செயல்களுக்குத் தேவையான பொருள்; இத்தகைய மோகஷம் என்பதற்கு உறுப்பாக உள்ள கர்மங்கள் என்னும் தர்மம்; சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டபடி உள்ள காமம் – இப்படிப்பட்ட நான்கையே புருஷார்த்தம் என்று சாஸ்திரம் அறிந்தவர்கள் கூறுவார்கள். இந்த நான்கிலும் எம்பெருமானிடத்தில் கொள்ளும் காமம் என்பதே மிகவும் உயர்ந்த, முதன்மையான புருஷார்த்தம் ஆகும். அவனுடைய திருமுகம் நமது கைங்கர்யம் கண்டு மகிழ்வதற்கு அடிப்படையாக உள்ள நமது கர்மங்களே புருஷார்த்தம் ஆகும். ஆக க்ருஷ்ண காமமே ப்ரதானமாக நம்மிடம் இருக்க வேண்டும். மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களாகிய அறம் (தர்மம்), பொருள் (தனம்) மற்றும் வீடு (தர்மம் மற்றும் தனம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்ற இடம்) ஆகிய மூன்றும் க்ருஷ்ண காமத்திற்கு அடிமைகளே என்று உரைத்தார் – யார்? வாமனனாக வந்து வசிஷ்டர் போன்ற உயர்ந்தவர்கள் தொடங்கி சண்டாளர்கள் வரை உள்ள அத்தனை மனிதர்கள், விலங்குகள் ஆகியவற்றின் தலைகளில், வேறுபாடு காணாமல், தனது திருவடிகளை வைத்து அருளிய த்ரிவிக்ரமன் போன்று – இந்த

உலகத்தாரில் ஏற்றத்தாழ்வு பாராமல், அனைவருக்கும் உபதேசித்த எம்பெருமானார் ஆவார்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானார் தம்மை ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லி ஹருஷ்டாராய்க் கொண்டு போந்து, இதிலே - அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக ஸ்ரீவாமநாவதாரத்திலே “தாள் பரப்பி மண்டாவிய வீசனை” என்கிறபடியே ஸர்வருடையவும் சிரஸ்ஸுக்களிலே ஸ்ரீபாதத்தை வைத்து உபகரித்தாப் போலே, இவரும் அதிகாராந்திகார விபாகமற எல்லார்க்கும் ஸ்வரூபாநுரூபமான அர்த்தத்தை உபகரித்தாரென்று வித்தராகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தன்னை எம்பெருமானார் காப்பாற்றிய விதத்தை உரைத்து மகிழ்ந்து நின்றார். இந்தப் பாசுரத்தில், ஸர்வேச்வரன் தன்னை யாரும் வேண்டி நின்று ப்ரார்த்திக்காதபோதிலும், வாமனாவதாரத்திலே திருவாய்மொழி (3-3-11) - தாள் பரப்பி மண் தாவிய ஈசனை - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைவருடைய தலைகளிலும் தனது திருவடிகளை வைத்து உபகாரம் செய்தது போன்று, எம்பெருமானாரும், தகுதி உள்ளவர்கள் மற்றும் தகுதி அற்றவர்கள் என்ற வேறுபாடு காணாமல் அனைவருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தின் தன்மையை உபதேசித்தார் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சேமநல்வீடும்) மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குமதாய் “தமஸ: பரஸ்தாத்” என்கிறபடியே அப்ராக்ரதமாய், அயோத்தயை என்றும், அபராஜிதை என்றும் அபராஜிதை என்றும் சொல்லப்படுகிற பரமபதமும். (பொருளும்) அதுக்கங்கமாகவாதல், பரம்பரையாஸாதநமாகவாதல், ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக் குடலாகவாதல் விதிக்கப்படுகிற ந்யாயார்ஜித தநமும். (தருமமும்) நித்ய நைமித்திகாதி ரூபமாய் ஆராதநரூபமாய் வர்ணாச்ரம விஹிதமாயிருக்கிற தர்மமும். (சீரிய நற்காமமும்) சாஸ்த்ரங்களிலே ச்லாகிக்கப்பட்டதாய் போக்யமாய் விஹிதமாய் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமான காமமும்.

விளக்கம் - (சேமநல்வீடும்) - மோக்ஷத்தை அளிப்பதாகவும், கீதை (8-9) - தமஸ: பரஸ்தாத் - இருளுக்கு அப்பால் உள்ளதான - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலகியல் பொருள்களால் உண்டாக்கப்படாததாகவும், அயோத்தயை மற்றும் அபராஜிதை

என்று போற்றப்படுவதாகவும் உள்ள பரமபதமும். (பொருளும்) - அத்தகைய மோக்ஷத்தினை அடையும் உபாயத்திற்கு அங்கமாக உள்ளதும், அதற்கு ஸாதனமாக உள்ளதும், வேத சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட நியாயமான முறைகளில் சேர்க்கப்பட்டதும் ஆகிய தனமும். (தருமமும்) - நித்யம், நைமித்திகம் என்ற வடிவில் உள்ளதும், பகவத் ஆராதனையாக இயற்றப்படுவதும், அந்தந்த வர்ணாச்ரமங்களுக்கு ஏற்றபடி உள்ளதும் ஆகிய தருமமும். (சீரிய நற்காமமும்) - சாஸ்த்ரங்களில் பெரிதும் கொண்டாடப்படுவதும், இன்பம் அளிப்பதும், விதிக்கப்படுவதும், தானே பலன் என்று உள்ளதும் ஆகிய காமமும்.

வ்யாக்யானம் - (என்றிவை நான்கென்பர்) ஏவம்வித ரூபேண நாலுவகைப்பட்டிருக்கும் புருஷார்த்தமென்று தர்மசாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகரான வ்யாஸபராசராதிகள் சொல்லுவார்கள். “தர்மார்த்த காம மோக்ஷாக்யா: புருஷார்த்தா உதாஹ்ருதா:” என்னக் கடவதிநே. இந்நாலிலும் தர்மார்த்தகாமங்கள் மூன்றும் ப்ராக்ருதங்களுமாய் ஸ்வரூபநநு ரூபங்களுமாய் இச்சரீரத்தோடே அநுபவிக்கப்படுமவையாயிருக்கும்; துரீய புருஷார்த்தமான மோக்ஷம், சேதநனுக்கு ப்ரக்ருதி விமோசநாநந்தரம் இவன் தேஹாந்தரத்தை பரிக்ரஹித்து தேசவிசேஷத்திலே சென்றநுபவிக்குமது அப்ராக்ருத்மா யிருக்கும்; இது ஸாதநாந்தரபரனுக்கும் ஸ்வப்ரயோஜநமாயிருக்கும்; ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுடைய அதிகாரிக்கு இவையெல்லாம் மாறடியிருக்கும். எங்ஙனையென்னில் சேதநன் அசித்வத் பரதந்த்ரனாய் தனக்கென்று ஒரு ப்ரயோஜநமுமின்றிக்கே பேறிழவுகள் ஸ்வாமியானவனுக்கே என்று அத்யவஸித்தவனாகையாலே யென்றபடி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் புருஷார்த்தம் என்பது நான்குவிதமாக உள்ளது என்று தர்ம சாஸ்த்ரங்களை ப்ரசாரம் செய்யும் வ்யாஸர், பராசரர் போன்றவர்கள் உரைப்பர். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-18-22) - தர்மார்த்த காம மோக்ஷாக்யா: புருஷார்த்தா உதாஹ்ருதா: - தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் ஆகிய நான்கும் புருஷார்த்தங்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளன - என்றது காண்க. இந்த நான்கில் தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய மூன்றும் இந்த உலகியல் பொருள்களுடன் தொடர்பு கொண்டவையாகவும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு முரண்பட்டதாகவும், சரீரம் கொண்டு அநுபவிப்பதாகவும் இருப்பதாகும். நான்காவது புருஷார்த்தமான மோக்ஷம் என்பது, சேதநன் ஒருவனுக்கு இந்த உலகத்துடன் உள்ள தொடர்பு

நீங்கிய பின்னர், அவன் தன்னுடைய சரீரத்தைக் கைவிட்டு, பரமபதத்தில் சென்று அனுபவிக்கக் கூடியதாகும்; ஆகவே அது உலகியல் ஸம்பந்தம் அற்றதாகும். மோக்ஷ புருஷார்த்தம் என்பது அல்லாமல் உள்ள மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களும், மோக்ஷம் அல்லாத மற்றவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டவனுக்குத் தாங்களே பலன் அளிப்பதாக உள்ளவை ஆகும். ஆனால் அவை அனைத்தும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து நன்கு அறிந்த ஒருவனுக்கு வேறுபட்டதாகவே இருப்பதாகும். எப்படி? பொதுவாகவே சேதநன் எனபவன் அசித் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்துவுக்கு வசப்பட்டவனாயும், தனக்காக எந்த ஒரு பலனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவனாயும், பேறு மற்றும் இழப்பு என்றுள்ள அனைத்தும் தனது ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே என்று உள்ளவனாயும் எண்ணியபடி உள்ளதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நான்கினும்) நாலிலுமென்றபடி. புருஷார்த்தமான நாலிலும் வைத்துக் கொண்டு. (கண்ணனுக்கேயாமது காமம்) “ந காம கலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸ்திதம், காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம்” என்றும், “ந தேவலோகா க்ரமணம் ந அமரத்வமஹம் வருணே ஐச்வரியம் வாயி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா” என்றும், “காம க்ரோத ந்ருணாம் லோகே நிரயத்யேவ காரணம் ஹரிம் ஸமேத்ய தாமேவ முக்த்யே கோபீ ஸுரத்விஷம்” என்றும், “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ அத்யர்தம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:” என்றும், “யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிநீ த்வாமநுச்மரத: ஸா மே ஹ்ருதயாந்மா அபஸர்ப்பது” என்றும், “ஸ்வாமித்வம் ப்ரார்த்த நாஞ்ச” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வகுத்த சேஷியாய் ஸுலபனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸம்ச்லேஷத்தை யபேக்ஷிக்கும்படியான காமம் ப்ரதாந புருஷார்த்தமாயிருக்கும்; அதிலே ஸ்வார்த்ததையாகிற அஹங்காரத்தைத் தவிர்த்து அவனுடைய முகமலர்த்தியை உத்தேசித்துப் பண்ணும் பகவத் ஸம்ச்லேஷமே ப்ரதாந புருஷார்த்தமென்றபடி.

விளக்கம் - (நான்கினும்) - இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்களில். (கண்ணனுக்கேயாமது காமம்) - ருக்வேதகிலமாகிய ஜிதந்தா - ந காம கலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸ்திதம், காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி எஜமானனாகவும், எல்லையற்ற இனிமையும் கொண்ட உன்னுடைய திருவடிகளில் மட்டுமே நிலையாக நிற்கின்ற

எனது நெஞ்சமானது ஸ்ரீவைகுண்டம் உள்ளிட்ட மற்றொரு புருஷார்த்தம் அவசியம் என்று இல்லாமல், தாங்களாகவே புருஷார்த்தமாக உள்ள திவ்யதேசங்களை எண்ணிக் கலங்கியபடி இருப்பதில்லை; அனைத்துப் பிறவிகளிலும் உனக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் என்ற இன்பமான அடிமை நிலையை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ளது - என்பதாகும் [இதன் மூலம் நமது மகிழ்விற்காகக் கிட்டும் பரமபதம் கூட அஹங்காரத்தின் அடிப்படை என்கிறார்] - என்றும், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-5) - (லக்ஷ்மணன் இராமனிடம்) ந தேவலோகா க்ரமணம் ந அமரத்வமஹம் வருணே ஐச்வர்யம் வாபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா - வானவர்களுடைய நாடான பரமபதச் செல்வத்தையும், இறவாமை என்னும் கைவல்ய மோக்ஷத்தையும், இந்த உலகில் உள்ள ஐச்வர்யங்களையும் நீ இல்லாவிடில் நான் வேண்டேன் - என்றும், கீதை (7-17) - ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ அத்யர்த்தம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: - என்னை அறிகின்ற ஞானிக்கு நான் ப்ரியமானவன், அவனும் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-20-19) - யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிநீ த்வாமநுச்மரத: ஸா மே ஹ்ருதயாந்மா அபஸர்ப்பது - ப்ரஹ்லாதன் ஸர்வேச்வரனிடம், “பகுத்தறிவு இல்லாதவர்களுக்கு உலகப்பொருட்களில் உள்ள பற்று போன்று, எனக்கு உன்னிடம் தடையில்லாத பற்று உண்டாகவேண்டும்”, என்றான் - என்றும், அஷ்டச்லோகி (5) - ஸ்வாமித்வம் ப்ரார்த்த நாஞ்ச - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நமக்கு இயல்பான எஜமானனாயும், மிகவும் சுலபமாக அடையத்தக்கவனாயும் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய சேர்க்கை என்பதை எப்போதும் விரும்பும்படியாக உள்ள காமம் என்பது முதன்மையான புருஷார்த்தமாக உள்ளது. ஆனால் “நான் விரும்புகிறேன்” என்றுள்ள சிந்தனை அதில் அஹங்காரத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதால் அத்தகைய எண்ணத்தைத் தவிர்த்து , ஸர்வேச்வரனுடைய திருமுக மலர்ச்சியைக் கருத்தில் கொண்டு விரும்புகின்ற பகவத் சேர்க்கை என்பதே முதன்மையான புருஷார்த்தமாகும்.

வ்யாக்யானம் - “கண்ணனுக்கே” என்கிற அவதாரணத்தாலே, “தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளும்” என்றும், “உற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட் செய்வோம் மற்றநங் காமங்கள் மாற்று” என்கிறபடியே அத்யவஸிக்க வேணுமென்றபடி. ஆக இந்த அதிகாரிக்கு பகவத்காமமே ப்ரதாந புருஷார்த்தமாயிருக்கும். “காம ஏவார்த்த தர்மாப்யாம் கரீயா நிதி மே மதி:” என்று பெருமாள் சொன்னது நிந்தாஸ்துதியாகையாலே விருத்த காமத்தை கர்ஹித்ததித்தனை. “அர்த்த தர்மொள

பரித்யஜ்ய ய: காமமநுவர்த்ததே ஏவமாபத்யதே ஸ்ஷிப்ரம் ராஜா தசரதோ யதா” என்று அடைவே இவ்வர்த்தத்தைச் சொன்னாரிறே.

விளக்கம் - (கண்ணனுக்கே) - “கண்ணனுக்கே” என்ற பதத்தில் உள்ள “அவனுக்காக மட்டுமே” என்ற பொருள் தருவதான ஏவகாரம் என்பது, திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளும் - என்றும், திருப்பாவை (29) - உற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோம் மற்றநங்காமங்கள் மாற்று - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பொருள் தருவதாகும். ஆகவே இந்த அதிகாரிக்கு ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பம் என்பதே முதன்மையான புருஷார்த்தமாக இருக்கும். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (53-9) - காம ஏவார்த்த தர்மாப்யாம் கரீயா நிதி மே மதி: - (இராமன் உரைப்பது) அர்த்தம், தர்மம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் காமம் வலுவாக உள்ளது என்று என்னால் சிந்திக்காமல் இருக்க இயலவில்லை - என்று இராமன் உரைத்தது நிந்தனை செய்யும்விதத்தில் உள்ளதால், முரண்பட்ட காமத்தை நிந்திக்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (53-13) - அர்த்த தர்மௌ பரித்யஜ்ய ய: காமமநுவர்த்ததே ஏவமாபத்யதே ஸ்ஷிப்ரம் ராஜா தசரதோ யதா - அர்த்தம் மற்றும் தர்மம் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு, காமத்தை மட்டுமே கைக்கொள்ளுபவர்கள் தசரத சக்ரவர்த்தி போன்றே அழிவர் - என்று இந்தக் கருத்தை இராமன் முழுவதுமாக உரைத்தது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (அறம் பொருள் வீடிதற்கென்றுரைத்தான்) அறம் - விசேஷ தர்மம். “குணைர்த் தாஸ்யமுபாகத:”, “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி”, “உனக்கே நாமாட் செய்வோம்” என்கிறபடியே ஸம்மார்ஜநோபலாபநபவநந்த நாத்யௌபசாரிக ஸாம்ஸ்பர்சிகங்க ளாகிற அசேஷ வ்ருத்திகளுமென்றபடி. (பொருள்) தாஸ்யத்துக்கு உபயுக்தமாய் அமுதுபடி சாத்துப்படி முதலானவற்றுக்கு ஸாதநமாயிருக்கிற அர்த்தம். (வீடு) தர்மார்த்தங்களை ஸம்பாதிக்கைக்குத் தகுதியாய் அவற்றினுடைய அபிவ்ருத்திக்குடலான ப்ராப்ய தேசம். (இதற்கென்று) காம சப்த வாச்யமான இந்த பகவத் ஸம்சுலேஷ ரூப ப்ராதாந புருஷார்த்தத்துக்கு ஸஹகாரியாய் சேஷமாயிருக்குமித்தனை யென்று. (இந்த மண் மிசையே) ஒரு தேசவிசேஷத்திலே யன்றிக்கே, பரித்ருச்யமாநமாய் எல்லார்க்கும் அஜ்ஞாநத்தை விளைக்குமதான இந்த மஹாப்ருதிவியிலேதானே. (வாமநன் சீலன்) இத்தலையில் அர்த்தித்வாதி

நிரபேஷமாசுத் தாமே வந்து உபகரிக்கைக்கு ஸ்ரீவாமந துல்ய சீலரான. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். (உரைத்தான்) ஒரு தேசவிசேஷத்தே பெறவேண்டி யிருக்குமதான இவ்வர்த்தத்தை இங்கே தானே யருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - (அறம் பொருள் வீடிதற்கென்றுரைத்தான்) - அறம் = விசேஷமான தர்மம். இராமாயணம் - குணைர் தாஸ்யமுபாகத - (லக்ஷ்மணன் உரைப்பது) இராமனின் குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையானேன் - என்றும், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (58-31) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - (லக்ஷ்மணன் இராமனிடம்) உனக்கு நான் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் - என்றும், திருப்பாவை (29) - உனக்கே நாமாட் செய்வோம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவன் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயிலைப் பெருக்குதல், மெழுகுதல் அல்லது விளக்கேற்றுதல் மாலை கட்டுதல் என்பதான பலவிதமான உபசாரங்களைச் செய்தபடி. (பொருள்) - அந்தக் கைங்கர்யங்களுக்கு வேண்டியவையாக உள்ள தளிகை, அலங்காரங்கள் போன்றவற்றுக்குத் தேவையான பொருள். (வீடு) - தர்மம், அர்த்தம் ஆகியவற்றை ஈட்டுவதற்குத் தகுதியாக அவற்றை மேன்மேலும் வளர்க்க அவசியமான இடம் ஆகியவை. (இதற்கு என்று) - "காமம்" என்ற பதத்தின் மூலம் கூறப்படுவதான "பகவானுடன் சேர்க்கை" என்னும் முதன்மையான புருஷார்த்தத்திற்குத் துணையாகவும் அடங்கி உள்ளதுமாகவும் உள்ளன என்று. (இந்த மண் மிசையே) - "இந்த இடம்" என்று ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டுமே அல்லாமல் அனைவராலும் காணும்படியாக, அனைவருக்கும் ஒரே போன்று அறியாமையை உண்டாக்குகின்ற இந்தப் பெரிய பூமியில். (வாமநன் சீலன்) உள்ளவர்கள் வேண்டி நிற்கவேண்டிய அவசியம் இன்றி தானாகவே வந்து உபகாரம் செய்த வாமனாவதாரத்திற்கு ஒப்பான சீல குணம் கொண்டவரான. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (உரைத்தான்) - ஒரு குறிப்பிட்ட இடமான பரமபதத்திற்கு சென்ற பின்னரே அறியப்படுவதான இந்த உண்மையை, இங்கேயே அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (வாமநன் சீலன்) ஸ்ரீவாமநாவதாரத்திலே அர்த்தித்வாதி நிரபேஷமாசுத் தானே வசிஷ்ட்ட சண்டாளாதி விபாகமற ஸர்வருடையவும் தலைகளிலே, "நல்லடிப்போது" என்னும்படியான ஸ்ரீபாதத்தை வைத்தாப்போலே "நிதித்யாஸிதவ்ய:" இத்யாதி வேதாந்த சாஸ்த்ர விஹிதமாய், "மஹநீய விஷயே

ப்ரீதிர்ப்பக்தி:" என்கிறபடியே பக்திரூபமான இந்த பகவத்காமத்தை ஸ்ரீபாஷ்யமுகேந அருளிச்செய்தாராகையாலும், லோகத்தா ரெல்லார்க்கும் பகவத் ஸம்சுலேஷ ரஸம் பிறக்கும்படி அவருடைய அதிகாராந்திகாரங்களைப் பாராதே உபதேசித்தாராகையாலும், அவனுடைய ஸ்வபாவமே இவர்க்கும் ஸ்வபாவமாய் அவனோடு துல்யரானாரென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (வாமநன் சீலன்) - வாமன அவதாரத்தில் வேண்டி நிற்கவேண்டிய அவசியம் இன்றி, ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வலிய வந்து வசிஷ்ட முனிவர் மற்றும் சண்டாளன் என்றுள்ள வேறுபாடு ஆராயாமல், அனைவருடைய தலைகளிலும், அடைக்கலப்படுத்து (4) - நல்லடிப்போது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள திருவடியை வைத்தது போன்று, ப்ருஹத் உபநிஷத் - நிதித்யாஸிதவ்ய: - எப்போதும் மனதால் சிந்திக்கப்படவேண்டும் - என்பது போன்று வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டதும், மஹநீய விஷயே ப்ரீதிர்ப்பக்தி: -என்பதற்கு ஏற்ப பக்திரூபமானதும் ஆகிய பகவத்விஷயம் குறித்த காமம் என்பதை ஸ்ரீபாஷ்யம் மூலம் அருளிச்செய்தார். மேலும் உலகத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் பகவானுடனான சேர்க்கையில் உள்ள இன்பம் மூலம் பெறப்படும் ரஸம் ஏற்படும்படி அவர்களுடைய தகுதி மற்றும் தகுதி இன்மை ஆகியவற்றை ஆராயாமல் உபதேசித்தார். ஆகவே ஸர்வேச்வரனுடைய, அதாவது வாமன அவதாரத்தின் தன்மையே இவருக்கும் தன்மையாக உள்ளதால், இவர் அவனோடு ஒத்தவர் என்றானது.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்